

[Guldberg.]

tryk for, at jeg ikke ventede nogen voldsom bred tilslutning til forslaget, og de forventninger er også blevet indfriet.

Må jeg sige, at det meste af, hvad der er blevet sagt i denne debat, går uden om det, det drejer sig om, og det kan jeg sådan set godt forstå. Sandheden er selvfølgelig den, at alle vil gerne bekende sig til selve princippet om bevægelighed på arbejdsmarkedet, og i den bekendelse kan man jo så rejse op alt det, man gør; og at der bliver gjort mange ting og mange udmærkede ting, skal jeg aldeles ikke bestride.

Forslaget her drejer sig i virkeligheden om et retsprincip; man kunne godt sætte det op og sige et menneskeretsprincip. Jeg har ikke undersøgt det, men det skulle såmænd ikke undre mig, om man kunne finde lande, altså i høj grad demokratiske lande, hvor der i selve forfatningen ligger en sikring af de rettigheder, vi her foreslår. Det skulle ikke undre mig, om man kunne finde det, og dermed kan jeg også godt sige, at jeg føler mig helt tryk med hensyn til ILOs bestemmelser, for jeg er ganske overbevist om, at der ikke kan findes en international konvention, der skulle have en karakter, som skulle betyde, at man ligefrem forbød lande i deres lovgivning at forlange, at landets borgere skulle være ligestillet med hensyn til retten til at søge beskæftigelse, vel at mærke selvfølgelig beskæftigelse, som de var kvalificeret til, og til de aftalte lønninger. Jeg ville nu godt høre én gang til, om det skulle være det, ILO forbyder.

Jeg forstår selvfølgelig godt, hvorfor man sådan går uden om det, for det, der er tale om her, er jo i virkeligheden, at vi piller ved privilegierne, og når vi gør det, møder vi altså hos de politiske partier en lidt forskellig indstilling. Vi er jo heller ikke helt uden tilslutning — det vil jeg da gerne notere — men man møder alligevel en indstilling, som i nogen grad er præget af, hvilke former for privilegier der er tale om, og hvilke grupper i befolkningen man i særlig grad mener man skal varetage interesserne for, og det er jo egentlig netop det, vi vender os imod at man gør.

Det er da klart, at organisationerne kan slutte aftaler; det er da også klart, at de i deres aftaler kan træffe en række bestemmel-

ser. Det, vi sætter fingeren på, er, at de kan slutte aftaler, som er bindende for deres medlemmer. Hvis de vil slutte aftaler, der er bindende for alle andre mennesker i samfundet end dem, der er medlem af de pågældende organisationer, så udøver de en ret, som efter min mening tilkommer lovgivningsmagten og ikke andre, og det er det, vi vender os imod.

De privilegerede er dem, der har sikret sig, og det er jo egentlig sjovt at se; men den udvikling kender man jo godt: at der kan jo være befolkningsgrupper, og der kan også være politiske partier, der i deres ungdom har ført en kamp for folk, der ikke har privilegier, og kæmpet for at skaffe dem en bedre stilling. Når denne kamp er lykkedes og man er kommet et godt stykke frem, er de pågældende partier og kredse blevet de stærkeste vagter omkring privilegier mod dem, der ikke kom med.

Det er jo lidt af det, vi oplever, og det er da klart, at det er ikke noget, der alene rammer LOs område, det vil jeg da gerne notere, og det var hr. Bernhard Baunsgaard jo også inde på.

Jeg var for så vidt ked af, at økonomiministeren ikke var til stede under den del af diskussionen, fordi det er da klart, at vort forslag i denne forbindelse rammer lige meget ud efter de privilegier, der er etableret inden for LO-overenskomsterne på arbejdsmarkedet, og de privilegier, der er etableret eller søges etableret f. eks. på akademikerområdet.

Det er da klart, at det i alle tilfælde må være sådan — det er det, der er vort princip — at man selvfølgelig kan stille krav om — og det kan man gøre i lovgivningen — at man skal opfylde visse kvalifikationsbestemmelser, at man skal have en vis uddannelse og kunne visse ting, for at man kan betros visse ting, men de, der kan det, og de, der har de kvalifikationer, skal have lov til det, når de i øvrigt lønnes på samme måde.

Jeg smiler ned til, må jeg sige den forhenværende justitsminister i denne forbindelse, som var så venlig at hilse mig velkommen her i salen i 1964 med en bemærkning om, at jeg var den mest hårdkogte fagforeningsfunktionær, den højtærede justitsminister havde mødt. Jeg har altid glædet mig til at finde en lejlighed, hvor jeg kunne vende